

на автора на периода, па каза съ страшния си ба-
ритонъ:

— Брей, чоджумъ, езикътъ по-кжсь... че
режа езикъ вече!

Съ тия думи се излѣха последнитѣ капки
отъ горчевината, които оставаха още въ дѣдовото
хаджиево сърдце. Иотъ тогава пълень миръ пакъ
се възцари между епитропа и нашето отдѣление.

Есенъта дойде и мина, настѣпваше зимата.
Настѣпи и най-деятелната епоха за хаджията. За-
надокарваха всѣки день кола съ дърва, които се
сѣчеха въ училищния дворъ и натрупваха надъ
една стрешина. Тая обязаность извършваха учени-
цитѣ отъ взаимното училище, по заповѣдь на хад-
жията. Заизваждаха се черчетата да се турятъ
стъкла, дето имаше счупени; собитѣ се натъкмиха
въ жглитѣ на училището, трѣбитѣ имъ се чис-
тѣха, на отзѣвкитѣ на вратитѣ се приковаваха
ивици плѣсть, за да не вѣе, училищата се вѣорж-
жаваха всестранно, за да посрещнатъ зимнитѣ
студове и виялици, всичко се стѣгаше, поправяше,
запушваше подъ бдителното око на хаджията. Не-
говата собствена кжца не бѣше така внимателно
загърната, както школото.

— Нека тия мулета да не зѣзнатъ, ами да се
учатъ... И ония, дето бѣгатъ при циганитѣ, тука
ще бѣгатъ да се топлятъ, — казваше хаджията,
като опитваше трѣбитѣ на собитѣ, дали сж добре
закрепени.

Презъ цѣлата зима, и въ най-голѣмитѣ сту-
дове и фъртуни, хаджи Енчо не липсваше да по-
сещава училището редовно. Влѣзѣше той цѣлъ
побѣлѣлъ отъ снѣгъ въ класа, заедно съ една